

[Søren P. Larsen.]

tryk for, hvilke Resultater man havde skaffet til Veje. Det var Tilfældet, saa snart der skete en Lovændring i opadgaaende Retning, maaske begrundet af helt andre Forhold.

Derfor tror jeg nok, at den Henstilling fra Socialdemokratiets Side til det kommunistiske Parti er mere, end Vægten kan bære, højtærede Socialminister, og det er ogsaa mere end rimeligt er at forlange. Jeg gaar ud fra, at Socialdemokratiet som Oppositionsparti altid har levet saaledes, at de kan henvise til, at andre naturligvis er berettigede til at anvende de samme Metoder, som man selv har anvendt.

Vi har intet imod i et Udvalg at overveje, hvad der kan tale for at se paa de Satser, der findes i de gældende Aldersrente- og Invalidereentebestemmelser samt paa de økonomiske Muligheder, som kan vise sig. Men naar end ikke Regeringen i Dag øjner Vej frem til at skaffe de Beløb, der her er Tale om, kan jeg sige, at Venstre øjner det heller ikke. Hvis man skal tænke paa, at faa en Forbedring skaffet til Veje paa disse Omraader, kommer man ikke uden om i stærkere Grad at tage Forsikringstanken i Brug. Vi kan i alt Fald ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede under Behandlingen af denne Sag, skal jeg paa hans og paa det konservative Partis Vegne gøre ganske enkelte Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, som er stillet af det kommunistiske Parti. Mit Parti kan — hvilket vel ikke kan forekomme nogen overraskende — ikke medvirke til Gennemførelsen af Lovforslaget. Vi maa, saaledes som det allerede er nævnt, mene, at det havde været rimeligt og naturligt, om man fra kommunistisk Side ikke havde nøjedes med at stille Forslag om en saa betydelig Udgiftsforøgelse, men ogsaa havde anvist Dækning for Udgifterne. Man skulde jo heller ikke i alle Henseender efterligne den Maade, hvorpaa Socialdemokratiet i sin Tid førte sin Agitation frem.

Jeg synes ogsaa, der er god Grund til at understrege de Meddelelser, den højtærede Socialminister gjorde med Hensyn til Aldersrentens Udvikling, og hvorledes den siden 1913—1914 var gaaet frem, betydeligt stærkere end Pristallet betingede. I denne Udvikling er der jo ikke noget, som vi for vort Vedkommende har været Modstandere af. Tværtimod har jeg Lov

til at fremhæve, at alle Partier her paa Rigsdagen har medvirket til den sociale Lovgivnings høje Standard, og det ønsker jeg ogsaa at understrege ved denne Lejlighed.

Jeg synes, saaledes som ogsaa den ærede foregaaende Taler mente det, at der var meget rigtigt i, hvad den højtærede Socialminister sagde om, hvorledes Kommunerne vilde bære sig ad. Det havde dog været smukkere, om den højtærede Socialminister — citerende en tidligere Socialminister — havde sagt, at nu skal vi alle sammen til at behandle hinanden som Mennesker. Saa vilde den højtærede Socialministers Tale have lydt: Vi Socialdemokrater vil sandelig ikke tage Æren af den sociale Udvikling her i Landet; den er paabegyndt længe inden vor Tid, der var god Gang i den længe inden, og meget store Fremskridt paa dette Omraade skete, da vi ingen Magt havde. Saa vilde den højtærede Socialminister have fremhævet, at det var fuldstændig urigtigt at paastaa, at det var fordi Socialministerens Parti, Socialdemokratiet, havde ført denne Agitation, at den sociale Lovgivning havde faaet den Standard.

Hvis den højtærede Socialminister havde ført den Tale og havde nævnt dette, kunde han have løftet Pegefingern over for det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen. Nu virkede det en lille Smule søgt, tror jeg, og ikke helt ærligt eller i Overensstemmelse med, hvad der var rimeligt, det Socialministeren gjorde. Det kan jo være, at Socialministeren naar han nu har hørt, hvad det ærede Medlem, der talte før mig, og jeg har sagt, er klar over, at der er noget, han har glemt, og at han derfor vil rette det næste Gang han faar Ordet.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at de Udtalelser, der her er faldet angaaende selve det reelle Indhold af Lovforslaget og Indholdet af den nuværende Sociallovgivning, i høj Grad viser følgende: at vi maaske alle kan være enige om, at selve den Rente, som den paagældende Alders- eller Invalidereentynder faar, kan det være vanskeligt nok at komme igennem med, men hvis man summerer op de Beløb, Alders- og Invalidereentydelsen andrager i alt, kan det være vanskeligt for Stat og Kommune, altsaa Samfundet, at bære dem Hvis derfor de Betragtninger, som er anstillet, kunde føre til, at der kom virkelig Gang i Undersøgelserne om at erstatte det nuværende System med Folkeforsikring eller i alt Fald en Kombination af Understøttelse og en Forsikring, tror jeg, det vilde være